

La coartada

Dc, 25/09/2019 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Hi ha poques frases que trobi tan idiotes com, “jo no hi podré ser, però hi seré en esperit”. Ja sé que serveix per donar ànims i per intentar esmorteir que se’t trobi a faltar, a tu i a les teves mans, en algun lloc on “hauries de ser”. Però, a força de repetir-ho, és com si ens hagués quedat enganxada i acceptem alegrement que el nostre cos i el nostre esperit poden viure dissociadament. Així, mentre el nostre cos descansa ben alimentat i sense privar-se de res, des del mateix sofà ens apuntem a totes les causes justes, quant més bones i autèntiques millor, que hi ha a Facebook o on sigui. Mentre el nostre cos és entregat íntegrament a la feina i es relacions socials, per exemple, diem als fills que “en esperit” érem amb ells quan ens necessitaven per fer els deures.

L’esperit, així tal qual, és una bona coartada. Et permet evadir-te de l’engorrosa vida diària, dona sentit a les teves emocions, desplega un ventall implacable de consideracions morals, és higiènic i permet una aparent reconciliació entre tu i el desgavell mundial, o personal. No el critico, perquè l’esperit (etimològicament, el que no es veu) és molt més important i inabastable que les nostres aparences corpòries a les quals diuem “jo” –o “tu”– per més atractives que ens resultin. Però la seva característica és que només és possible si va acompanyat de cos. El cos i les seves limitacions. Seguint la famosa frase de Joan-Carles Mèlich (“L’important no és ser, sinó ser-hi”), l’esperit va configurant, o descobrint, el que som, mentre que el cos ens permet “ser-hi”; sense ser-hi, doncs, el que som no deixa de ser postureo. Té l’avantatge de la seva puresa, aquesta actitud, però també la seva infecunditat.

Ser-hi. Més entre les tribulacions de les nostres imperfectes famílies que en les postures sobre la família. Menys maniqueus en els conflictes del món i potser més realistes a l’hora d’afrontar-los en sèrio. Més a prop dels nostres avis malalts que ens desordenen l’agenda i les prioritats. Més a prop de solucions parcials, però factibles, que d’heroïcitats aplaudides que no arreglen res. Potser descobrirem que, contra el que pensàvem, en realitat tenim una pobresa d’esperit que espanta. Com aquells que van ser benaurats al Sermó de la Muntanya amb la mirada inquisidora dels líders espirituals d’aleshores.

Article a la web de la revista [Valors](#). Il·lustració: Béla Onódi, El sermó de la muntanya.